

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: L. K.**, zastoupený Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti **žalovanému: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2012, č. j. MSMT-38268/2012-30, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 167/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 17. 4. 2014 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 23. 4. 2014 se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Lhůtu navrhovatel požaduje určit pro vydání rozhodnutí Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) v řízení vedeném u něj pod sp. zn. 9 A 167/2012.

[2] Navrhovatel uvedl, že městský soud má souhlas obou účastníků řízení k rozhodnutí bez nařízení jednání a má k dispozici všechny podklady pro rozhodnutí. Rozhodnutí ve věci je proto jediným úkonem, který v řízení před městským soudem zbývá učinit.

[3] Dle navrhovatele je přiměřená doba k rozhodnutí, poté, co má soud k dispozici veškeré podklady a souhlasy účastníků s rozhodnutím bez nařízení jednání, maximálně 10 dnů. Okamžik, kdy je účastníky udělen souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, za situace, kdy soud nemá v úmyslu jednání nařídit, je obdobou situace, kdy bylo skončeno

ústní jednání. Lhůty stanovené pro rozhodnutí ve věci po ukončení jednání se tak dle navrhovatele aplikují analogicky i pro popsanou situaci. Dle § 49 odst. 10 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), má soud po skončení jednání buď vyhlásit rozsudek, anebo, není-li to možné, oznámí předseda senátu účastníkům den a hodinu vyhlášení, kterou stanoví tak, aby se uskutečnilo nejpozději do jednoho měsíce, a jsou-li přítomni všichni účastníci, do deseti dnů po skončení tohoto jednání. Jelikož soud v případě postupu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. účastníky řízení o vyhlášení rozsudku neuvědomuje, je maximální délka lhůty k rozhodnutí věci 10 dnů za předpokladu, že účastníci souhlasili s rozhodnutím bez nařízení jednání a že se nejednalo.

[4] I pokud by se analogicky neaplikovala lhůta dle § 49 odst. 10 s. ř. s., použilo by se prostřednictvím § 64 s. ř. s. ustanovení § 6 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, které stanoví zásadu rychlosti řízení, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod obsahující zásadu projednání věci bez zbytečných průtahů. Co zákonodárce považoval za souladné s těmito zásadami, je možno zjistit právě ze lhůt stanovených pro obdobné situace.

[5] Navrhovatel svoji věc před městským soudem považuje za skutkově jednoduchou, veškeré podklady má městský soud k dispozici. Městský soud musí s ohledem na žalobní body posoudit, zda je rozhodnutí Univerzity Karlovy nicotné a zda je tím pádem nicotné i rozhodnutí žalovaného. Pokud nedospěje k závěru o nicotnosti, musí přezkoumat, zda je rozhodnutí překvapivé, a musí posoudit také námitku překážky věci zahájené. Navrhovatel takové posouzení považuje za průměrně složité. Jelikož však trvá déle skutkové posouzení věci než aplikace právních norem, lze věc považovat za jednoduchou.

[6] Rozhodnutí ve věci je přitom pro navrhovatele velmi důležité, jelikož se týká uznání jeho zahraničního vysokoškolského vzdělání, bez kterého nemůže být zaměstnán v právním oboru, v němž by mohl dosáhnout mnohem vyššího výdělku. Navrhovatel míní, že typově se jedná o důležitější řízení, než jsou například pracovněprávní spory, v nichž jde zpravidla o zaměstnání u jednoho zaměstnavatele, kdežto v případě nostrifikace jde o možnost zaměstnání v celém oboru. Navrhovatel nesouhlasí s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v usnesení ze dne 28. 1. 2014, č. j. Aprk 6/2014 - 61 (dostupném stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), dle něhož míru nejistoty zmírňuje skutečnost, že zde již existuje správní rozhodnutí, které danou otázku řeší. U významu věci pro navrhovatele se hodnotí stav nejistoty, ve kterém je po nepřiměřenou dobu udržován. Vždy, když je zahájeno řízení, jehož prostřednictvím chce žalobce něčeho dosáhnout, je takový žalobce v nejistotě ohledně výsledku. Nejistotu nesnižuje, že nějaký orgán dříve rozhodl, a to obzvláště, jde-li o správní soudnictví, v němž jsou přezkoumávána existující správní rozhodnutí. Navrhovatel soudí, že by za daného výkladu nemohla nikdy být dána ve správním soudnictví vysoká důležitost věci pro žalobce.

[7] Čím delší dobu nebude moci navrhovatel uplatňovat nabyté vědomosti na trhu práce, tím více jich přirozenou cestou zapomene a nemůže být ani v kontaktu s dynamicky se rozvíjejícím odvětvím. Význam věci pro sebe proto navrhovatel hodnotí jako velmi

vysoký a z toho důvodu je doba více než 14 měsíců nepřiměřená a v přímém rozporu s desetidenní lhůtou dle § 49 odst. 10 s. ř. s.

[8] Navrhovatel vyzval Nejvyšší správní soud, aby mu zaslal vyjádření městského soudu, bude-li prováděn důkaz touto listinou. Důkaz je přitom každá skutečnost získaná z jakékoli listiny, tedy i z vyjádření soudu, přitom účastníci mají právo vyjádřit se k důkazním návrhům a provedeným důkazům. Navrhovatel na tomto místě vyjádřil nesouhlas s postupem Nejvyššího správního soudu v řízení zakončeném usnesením ze dne 28. 1. 2014, č. j. Aprk 6/2014 - 61, kdy vyjádření městského soudu zasláno nebylo.

[9] Navrhovatel současně uvedl, že nepochopil, zda Nejvyšší správní soud přihlíží k pořadí věcí, jak soudu došly, či k tomu, že stav objektivní přetíženosti včetně počtu předešlých věcí nemohou ovlivnit délku přiměřenosti délky řízení. Navrhovatel současně po Nejvyšším správním soudu požaduje, aby uvedl, jakou dobu je možné při skutkových okolnostech daného případu považovat za nepřiměřenou, nevyhoví-li návrhu.

II. Vyjádření městského soudu

[10] Městský soud odkázal na své vyjádření poskytnuté v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. Aprk 6/2014, které se týkalo shodné věci. Konstatoval přitom, že od předchozího zamítavého rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu nedošlo k žádné podstatné změně okolností před městským soudem.

[11] Navrhovatelova žaloba nepatří mezi návrhy, o nichž se rozhoduje přednostně. Jeho žaloba napadla soudu v druhé polovině roku 2012, této žalobě však předcházely starší věci.

III. Podstatný obsah soudního spisu

[12] Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu městského soudu následující skutečnosti. Dne 21. 9. 2012 byla městskému soudu doručena žaloba, kterou navrhovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2012, č. j. MSMT-38268/2012-30, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Univerzity Karlovy v Praze o zamítnutí žádosti navrhovatele o uznání zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání a jímž bylo řízení zastaveno. Přípisem ze dne 5. 11. 2012 městský soud navrhovatele vyzval, aby ve lhůtě sedmi dnů od doručení této výzvy uhradil soudní poplatek ve výši 3000 Kč, a poučil ho o senátu, který bude ve věci rozhodovat. Dne 9. 11. 2012 byl městskému soudu doručen tiskopis s kolkovými známkami ve výši soudního poplatku. Městský soud pak dne 12. 11. 2012 žalovaného přípisem vyzval k předložení správního spisu vedeného v dané věci a zaslal mu žalobu k písemnému vyjádření. Dne 20. 12. 2012 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, ve kterém žalovaný rovněž vyslovil souhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Navrhovatel toto vyjádření obdržel dne 14. 1. 2013 a 30. 1. 2013 doručil městskému soudu svoji repliku, v níž taktéž uvedl, že nepožaduje, aby bylo ve věci nařízeno jednání. Městský soud zaslal repliku navrhovatele dne 5. 2. 2013 žalovanému.

[13] Dne 6. 1. 2014 obdržel městský soud návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu spočívajícího ve vydání rozhodnutí ve věci, který dne 10. 1. 2014 se svým spisem odeslal Nejvyššímu správnímu soudu, který jej obdržel dne 20. 1. 2014 a zamítavě o návrhu rozhodl usnesením ze dne 28. 1. 2014, č. j. Aprk 6/2014 - 61. Městský soud obdržel zpět svůj spis od Nejvyššího správního soudu dne 7. 2. 2014.

[14] Dne 17. 4. 2014 obdržel městský soud v pořadí druhý návrh na určení lhůty, který Nejvyššímu správnímu soudu odeslal téhož dne. O tomto návrhu se vede nynější řízení.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud podaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zhodnotil a dospěl k závěru, že není důvodný.

[16] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[17] Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (dle tohoto ustanovení je náležitostí návrhu na určení lhůty, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat, označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy), dále z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval – v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu – nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

[18] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Průtahy v řízení tak znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve zhodnotil navrhovatelovu argumentaci zakončenou závěrem, že maximální délka lhůty k rozhodnutí věci soudem je 10 dnů za předpokladu,

že účastníci souhlasili s rozhodnutím bez nařízení jednání a že se nejednalo. S touto argumentací nelze souhlasit.

[20] Stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci, které napadly dříve, není sám o sobě známkou průtahu v řízení. Podstatné zde však je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k rozhodnutí a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nepožadují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

[21] Soudní řád správní nepředpokládá, že by věci a návrhy, na něž se nevztahuje přednostní režim dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s., musely být rozhodnuty bezprostředně po té, co je možné tak (např. pro shromáždění všech podkladů) učinit. Navrhovatel se přitom v nynější věci snažil dovodit opak argumentací o nutnosti analogické aplikace § 49 odst. 10 s. ř. s. Takový výklad dovozuje něco, co s. ř. s. nepožaduje, a s přihlédnutím k dalším ustanovením právního řádu je třeba jej odmítnout.

[22] V případě, že by měl platit navrhovatelův výklad a soud by měl v jakékoli věci rozhodnout do 10 dnů poté, co obdržel veškeré podklady nutné pro rozhodnutí za předpokladu, že účastníci souhlasili s rozhodnutím bez jednání, ztratil by smysl § 56 odst. 3 s. ř. s. vymezující přednostní věci. Rozhodnutí bez nařízení jednání je ve správním soudnictví frekventované a zákonodárce tak jistě tvořil ustanovení s. ř. s., která se týkají řízení, tak, aby je bylo možno aplikovat i na rozhodování bez nařízení jednání. I v případech, kdy lze rozhodnout bez nařízení jednání, soud nemůže výrazněji snížit minimální potřebnou dobu pro obdržení veškerých podkladů (v naprosté většině případů je nutno vyžadovat správní spis a vyjádření žalovaného správního orgánu, k čemuž je třeba dát přiměřenou lhůtu, ať jde o věc přednostní či nepřednostní). Navrhovatelův výklad by znamenal, že věci nespádající mezi přednostní by bylo nutno rozhodnout nejpozději do 10 dnů od obdržení všech podkladů, kdežto věci přednostní dříve (např. do 4 nebo 5 dnů), pro takový účinek spočívající v rozdílu by ale nebylo třeba do zákona vtělovat speciální ustanovení, jelikož rozdíl několika málo dnů je naprosto okrajový.

[23] Desetidenní lhůta k rozhodnutí, poté co soud disponuje všemi podklady pro rozhodnutí a souhlasem účastníků s rozhodnutím bez nařízení jednání, kterou navrhovatel požaduje obecně aplikovat, by zavdávala pochybnosti o jiných lhůtách stanovených pro řízení, kde je nutno rozhodnout s nejvyšším urychlením. Např. o neplatnosti voleb se dle § 90 odst. 3 s. ř. s. rozhoduje do dvaceti dnů poté, kdy návrh došel soudu. Pokud je v takovém řízení třeba s ohledem na tvrzení v návrhu vyžadovat podklady (zejména volební dokumentaci), soud má zpravidla okolo 10 dnů po obdržení pokladů k rozhodnutí. Jde přitom o urychlené rozhodování, což ostatně zmiňuje i důvodová zpráva k s. ř. s. (dostupná z digitálního repozitáře Poslanecké sněmovny Parlamentu, 3. volební období [1998–2002], sněmovní tisk 1080/0, dostupný z <http://www.psp.cz>). Obdobně potom lze poukázat na to, že lhůta pro rozhodnutí o návrhu na určení lhůty dle § 174a odst. 6 zákona

o soudech a soudcích je 20 pracovních dnů ode dne, kdy byla věc předložena soudu nebo kdy byl návrh řádně opraven nebo doplněn. I v případě návrhu na určení lhůty jde o rozhodování s nejvyšším urychlením. Při prostém porovnání délky lhůty 10 dnů k rozhodnutí s tím, jak jsou nastaveny lhůty u řízení, kde je třeba urychleně rozhodnout, je třeba dospět k závěru, že navrhovatelův výklad nerespektuje souvislosti právního řádu.

[24] Nejvyšší správní soud tak odmítl navrhovatelovu argumentaci o nutnosti vydat rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů. Závěry této argumentace vedou k příliš přísným požadavkům, které jdou nad rámec zásady spravedlivého procesu, navíc zcela odhlíží od objektivní reality českého soudnictví. Nejvyšší správní soud u věcí či návrhů, u nichž není dán přednostní režim projednání, nepovažuje za nepřiměřenou mnohem delší dobu než 10 dnů. Zdejší soud si uvědomuje, že velká pestrost soudní reality a skutečnost, že každý jednotlivý případ s sebou přináší jedinečné a v podstatě neopakovatelné okolnosti, brání tomu, aby s obecnou platností mohla být položena určitá ostrá časová hranice, která odděluje u délky řízení dobu přiměřenou a nepřiměřenou. Proto se s obecnou platností nesnažil stanovit takovou hranici, ale na počátku své judikatury alespoň konstatoval, jakou délku řízení v drtivé většině řízení, která nespádají pod přednostní režim, není možno považovat za nepřiměřenou. Učinil tak v usnesení ze dne 8. 9. 2004, č. j. Aprk 1/2004 - 58, kde dospěl k závěru, že pokud soud učinil veškeré nezbytné procesní úkony pro přípravu rozhodnutí ve věci samé a napadlé věci vyřizoval zásadně v pořadí, v jakém mu byly doručeny, není možno v pouhé skutečnosti, že z důvodu projednávání a rozhodování přednostních návrhů na zahájení řízení a starších věcí nenařídil jednání či nerozhodl ve věci mladší jednoho roku, důvodně spatřovat průtahy v řízení. Závěry tohoto rozhodnutí přitom zdejší soud ve své judikatuře setrvale zachovává.

[25] Po vyvrácení argumentace o nutnosti rozhodnout v rámci 10 dnů mohl zdejší soud přikročit k posouzení toho, zda v nynější věci dochází k průtahům.

[26] Kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích pro posouzení, zda ve věci dochází k průtahům, jsou následující: složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.

[27] Podstatné je rovněž i to, že městský soud je podle § 56 odst. 1 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. *„projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon.“*

[28] V nynější věci je nutno ve vztahu k postupu navrhovatele poznamenat, že vzhledem k prvnímu nedůvodně podanému návrhu na určení lhůty v dané věci (o němž bylo

rozhodnuto usnesením ze dne 28. 1. 2014, č. j. Aprk 6/2014 - 61) neměl městský soud spis od 10. 1. 2014, kdy jej zaslal Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o návrhu na určení lhůty, do 7. 2. 2014, kdy mu byl spis vrácen. Dobu od 10. 1. 2014 do 7. 2. 2014, po kterou neměl městský soud spis a nemohl tedy reálně činit ve věci úkony, Nejvyšší správní soud nezohlednil při hodnocení nynějšího návrhu na určení lhůty (tj. návrhu druhého v pořadí). Tato okolnost totiž byla spojena s postupem navrhovatele, čímž lze rozumět objektivní skutečnost spojenou s navrhovatelem, která nemůže být přičítána státu a je relevantní při posuzování průtahů v řízení (srov. bod 82. rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 7. 1982 ve věci *Eckle vs. Německo*, číslo stížnosti 8130/78, dostupného z <http://hudoc.echr.coe.int>). Jakkoli zdejší soud žádným způsobem nezpochybňuje právo navrhovatele podat návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, není možno přehlédnout dopady, které má nutnost projednat takový návrh Nejvyšším správním soudem do možnosti městského soudu provádět úkony v řízení.

[29] Pod postup navrhovatele se řadila i skutečnost, že nebyl zaplacen poplatek za žalobu společně s jejím podáním, což Městský soud v Praze vedlo k tomu, že činil úkony za účelem jeho vybrání (vydal výzvu k jeho úhradě). K úhradě soudního poplatku došlo až 9. 11. 2012, zhruba měsíc a půl po podání žaloby.

[30] Nejvyšší správní soud se dále zabýval postupem městského soudu, což je okolnost rozhodná pro posouzení návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Městskému soudu nelze vytýkat, že by neučinil některý z přípravných úkonů nutných pro rozhodnutí ve věci. Ostatně i sám navrhovatel uvedl, že věc se nachází v tom stádiu, že je možno vydat rozhodnutí.

[31] U dalších kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, tj. významu předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato kritéria je třeba vnímat v souvislosti s pravidlem vyjádřeným v § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly, pokud nejsou dány závažné důvody pro přednostní projednání věci.

[32] U řízení, která mají být zakončena meritorním rozhodnutím a která nespadají pod předností věci vymezené v § 56 odst. 3 s. ř. s., je prvořadé hledisko pořadí, v jakém věci k soudu došly, které odráží ústavní zásadu rovnosti, nikoli skutečnost, zda jde o věc složitou či méně složitou. Nerespektování § 56 s. ř. s. přitom nebylo v dané věci ani tvrzeno ani shledáno zdejším soudem. Vzhledem k tomu, že navrhovatel nabyl mylného dojmu, že prvořadé posuzování pořadí věcí a skutečnost, že u posouzení přiměřenosti délky řízení nelze zohledňovat stav objektivní přetíženosti soudu, jsou rozporná hlediska, vyjádří se zdejší soud k tomu, co značí obrat „prvořadé hledisko“ na míře podrobnosti, která by jinak byla zcela zbytečná.

[33] Prvořadost hlediska pořadí věcí, v jakém soudu napadly, neznačí, že by při posouzení přiměřenosti délky řízení bylo odhlíženo od kritérií významu věci pro navrhovatele a složitosti věci. Prvořadost značí, že pořadí věcí soud zhodnotil před samotným hodnocením významu a složitosti věci. Již samotná skutečnost, že by soud systematicky opomíjel nejstarší věci a vynášel rozhodnutí ve věcech napadlých později, aniž by k tomu byl relevantní důvod (takovým může být § 56 odst. 2 či 3 s. ř. s. či závažný

důvod ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s.), by odůvodňovala zásah zdejšího soudu v řízení o návrhu na určení lhůty týkající se této nejstarší věci, a to bez ohledu na to, jak dlouho (či krátce) dané řízení trvá. V případě, že městský či krajský soud respektuje pravidlo dle § 56 odst. 1 s. ř. s. o rozhodování věci v pořadí, v jakém došly, Nejvyšší správní soud hodnotí přiměřenost délky takového řízení. Při tomto hodnocení v souladu s požadavky judikatury Ústavního soudu zdejší soud nepřihlíží k případné objektivní přetíženosti soudu či k tomu, kolik věcí předmětné věci předchází, naopak jsou zde posouzena všechna kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Ostatně z předešlého rozhodnutí o návrhu na určení lhůty v dané věci (usnesení č. j. Aprk 6/2014 - 61), proti němuž se navrhovatel v dané souvislosti vymezoval, je jasné patrné, že zkoumána byla všechna kritéria dle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích.

[34] Ohledně kritéria složitosti věci lze obecně konstatovat, že u více složitějších věcí (ať jde o složitost právních otázek, nutnost rozsáhle zjišťovat skutkový stav či procesní složitost spojenou s velkým počtem procesních návrhů) je nutno akceptovat jako přiměřenou delší dobu řízení, než je tomu u věcí jednoduchých. Složitost věci je však kritérium, které nelze měřit přesně a obtížně se i porovnává. V nynější věci sice lze konstatovat, že nejde ani o velmi složitou věc, ani o věc jednoduchou, a to zejména s ohledem na větší množství právních otázek, na což poukázal i navrhovatel. Z důvodu obtížnosti přesného postižení kritéria složitosti věci poměřuje zdejší soud toto kritérium přímo s délkou řízení před soudem, proti němuž návrh směřuje. Nejvyšší správní soud tak setrval na závěru o tom, že nejde ani o velmi složitou věc, ani o věc jednoduchou, který vyjádřil již v předešlém rozhodnutí o návrhu na určení lhůty v nynější věci.

[35] I o hodnocení významu předmětu řízení pro navrhovatele platí, že nejde o exaktně měřitelné kritérium. Jde sice o kritérium, které může obecně spadat pod zákonnou výjimku z pravidla projednávání a rozhodování věci v pořadí, v jakém došly, nelze však jednoznačně odstupňovat jednotlivé věci podle míry významu pro navrhovatele. Zdejší soud je přitom přesvědčen, že téměř každý žalobce vnímá důležitost předmětu svého řízení jako vysokou. Jisté vodítko poskytuje § 56 odst. 3 s. ř. s., který vymezuje přednostní věci, u nichž zákonodárce shledal typovou důležitost. Vycházet lze také např. z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Při porovnání navrhovatelovy věci s věcmi, u nichž je dána vysoká (privilegovaná) důležitost pro žalobce a jimiž typicky jsou rozhodnutí o omezení osobní svobody cizince (srov. § 56 odst. 3 s. ř. s.), je zřejmé, že navrhovatelova věc dosahuje menší než vysoké důležitosti. Předmět řízení Nejvyšší správní soud tak ve vztahu ke stěžovateli vnímá jako důležitý, nicméně nedosahující privilegované důležitosti.

[36] Nejvyšší správní soud plně trvá na hodnocení vysloveném v bodu [19] usnesení ze dne 28. 1. 2014, č. j. Aprk 6/2014 - 61, že nelze souhlasit s navrhovatelovým tvrzením, že význam jeho věci je srovnatelný s významem věci v pracovněprávních sporech. V případě pracovněprávních sporů je to až soudní rozhodnutí, které je prvním aktem veřejné moci, který řeší danou otázku. Do doby jeho vydání jsou strany sporu v nejistotě ohledně uspořádání vztahů a není zřejmé, jak mají upravit své jednání. V nynější věci existuje závazné rozhodnutí žalovaného, které autoritativně řeší otázku, jíž se soudní řízení dotýká. Míra nejistoty je tak menší, což se projevuje i v hodnocení významu věci pro navrhovatele.

[37] K navrhovatelovu tvrzení, že na základě argumentace Nejvyššího správního soudu shrnuté v bodě [36] tohoto usnesení by nemohla být ve správním soudnictví, kde jsou pravidelně přezkoumávána již existující rozhodnutí o dané věci, dána vysoká důležitost pro navrhovatele, je nutno uvést následující. Byl to samotný navrhovatel, který zvolil jako referenční hledisko pracovněprávní spor (civilní věc) k porovnání jeho věci ve správním soudnictví, nemůže se proto divit, že se v argumentaci zdejšího soudu projeví rozdíly mezi civilním a správním soudnictvím. Za daleko vhodnější zdejší soud považuje z hlediska významu věci pro navrhovatele poměřovat jednotlivá řízení ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že předmět věci je pro navrhovatele důležitý. Ve správním soudnictví se ovšem řeší i další věci důležité pro jednotlivé žalobce, které však nedosahují privilegované důležitosti (jde např. o věci přestupků, kde byla uložena vysoká pokuta a kde byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel nad jeden rok; doměření daně ve velké výši; správní rozhodnutí ve věci nařízení odstranění stavby), přičemž u navrhovatelovy věci nelze konstatovat, že by z hlediska významnosti šlo o zásadně méně či více důležitou věc než věci právě jmenované. Aby šlo o věc privilegované důležitosti, musí její důležitost dosahovat velmi vysoké úrovně a znatelně převýšit důležitost věcí běžně řešených ve správním soudnictví, které jsou ovšem pro jednotlivé konkrétní žalobce nepochybně také důležité. Jak přitom již bylo řečeno, předmět navrhovatelovy věci je důležitý, nedosahuje však privilegované důležitosti.

[38] Vzhledem k tomu, že význam předmětu řízení pro navrhovatele a složitost věci nejsou exaktně samostatně měřitelná kritéria, poměřuje je zdejší soud přímo s délkou řízení u soudu, u něhož jsou namítány průtahy. Při jejich porovnání společně s dalšími kritérii dle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích a tím, že městský soud ve věci může reálně jednat ode dne 5. 2. 2013, s odhlédnutím od doby od 10. 1. 2014 do 7. 2. 2014, po kterou městský soud nemohl bez své viny ve věci činit úkony, jelikož spis byl u Nejvyššího správního soudu k rozhodnutí o prvním návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, Nejvyšší správní soud neshledal, že by ve věci docházelo k průtahům, návrh proto zamítl.

[39] Oproti stavu ke dni 28. 1. 2014 posouzenému v předchozím návrhu na určení lhůty došlo pouze k plynutí času (zvýšení délky řízení o 3 měsíce). Vzhledem k tomu, že zdejší soud odhlíží u hodnocení průtahů od doby, po kterou z důvodu projednání prvního nedůvodného návrhu na určení lhůty neměl městský soud spis, vždy až v řízení o následném (tj. druhém a případně dalším) návrhu na určení lhůty v dané věci, hodnocená délka řízení rozhodná pro posouzení průtahů oproti původnímu návrhu je delší jen zhruba o 2 měsíce (zhruba 3 měsíce bez doby přibližně jednoho měsíce, kdy městský soud neměl spis), což s přihlédnutím k podmínkám nynější věci stále nevede ke změně hodnocení přiměřenosti doby řízení. Hodnocenou celkovou dobu řízení rozhodnou pro posouzení průtahů v délce přibližně 17 měsíců Nejvyšší správní soud stále ještě nepovažuje v dané věci za nepřiměřenou, tedy neshledává průtahy.

[40] Nejvyšší správní soud do svého rozhodnutí nehodlá vtělovat úvahy, jaká doba řízení by v dané věci byla nepřiměřená, jak si ve svém návrhu přál navrhovatel. Šlo by totiž o vrcholnou spekulaci, jelikož zdejší soud by musel pro takovou úvahu minimálně předjímat, jak se bude vyvíjet v budoucnu postup soudu či postup samotného navrhovatele.

Takové spekulativní úvahy by přitom neměly vůbec žádný význam pro rozhodnutí návrhu, pro který je rozhodný stav ke dni rozhodnutí zdejšího soudu.

[41] Nejvyšší správní soud navrhovateli nezaslal vyjádření městského soudu, a to z důvodů uvedených již v bodech [23] až [25] usnesení ze dne 28.1.2014, č. j. Aprk 6/2014 - 61, na které lze pro stručnost odkázat, jelikož jsou navrhovateli dostatečně známy. K tomu lze ještě poznamenat, že o pořadí, v jakém jednotlivé senáty soudů působících ve správním soudnictví projednávají a rozhodují věci, má Nejvyšší správní soud přehled z úřední činnosti, vyjádření soudu proto není významné pro posouzení důvodnosti návrhu.

V. Náklady řízení

[42] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu